

учението си съ по-добра бележка. Презъ първата половина на 80-тѣхъ години гимназиитѣ и другитѣ училища бѣха вече запълнени съ учители — българи и чужденци, по-голѣмата частъ отъ които бѣха съ висше образование, които отъ своя страна засилваха съревнованието на учащата се младежъ къмъ просвѣта съ своя личенъ примѣръ и чрезъ създаването гри гимназиитѣ на тѣй нареченитѣ „Ученически дружества“. Ученицитѣ почнаха да се надпреварватъ, кой по-много книги да вземе и прочете отъ общата библиотека и кой по-пълна и по-добре наредена сказка да държи. Изобщо жажлата за самообразование по него време бѣ необикновено голѣма. Нѣщо повече: у ученицитѣ въ по-горнитѣ класове се засилваше вече и съзнанието, че тѣ и следъ завършване на образованието си ще трѣбва да продължаватъ да обогатяватъ ума си съ знания чрезъ прочитъ на разни избрани съчинения, преимуществено отъ руската литература, тѣй като тѣ знаеха вече руски езикъ благодарение на рускитѣ учебници, по които се преподаваше въ гимназиитѣ; но тѣ имаха още и горещото желание, като учители и чиновници, да работятъ не само за просвѣтата на учащитѣ се, а и между масата чрезъ сказки, недѣлни и вечерни училища.

Така подготвени и съ такъвъ идеализмъ завършиха и напуснаха Габровската гимназия *първитѣ севлиевски младежи* презъ втората половина на 80-тѣ години и бидоха условени за учители въ класното и въ основнитѣ училища начело съ стария, отъ преди освобождението ни, учителъ *Атанасъ Медникаровъ*. Между тия учители се помнятъ: Никола Московъ и Ненчо Дуневъ (по-сетне медицински лѣкари, сега покойници), Андрея Коновъ (по-после юристъ — адвокатъ, сега сжшо покойникъ), Хар. Ломлиевъ, Иванъ Хицковъ, Петъръ Недевски, Стефанъ Нерѣзовъ (по-сетне генералъ), Христо Петровъ, Петъръ Петевъ, Петъръ Неновъ, Иванъ Златевъ, а сжщо и пишещиятъ тия редове. Въ петокласното училище имаше учители и отъ други градове. И почна се една усилена дейность отъ тия учители въ училищата, благодарение на която се повдигна тѣхното реноме, а особено на класното училище, въ което почнаха да прииждатъ и постѣпватъ ученици и отъ другитѣ градове. Отъ начало царѣше пълно единодушие между всички учители, понеже не бѣха още заразени отъ партизанството, което по него време се изразяваше въ борбата между либералитѣ и консерваторитѣ. Както е известно, тая борба възникна още въ 1881 г., когато князь Ал. Батембергъ поиска да бжде суспендирана Търновската конституция и да му се дадатъ всички права и пълномощия, за да управлява *седемъ години* неограничено, за която цель биде свикано второто Велико Народно Събрание въ Свищовъ. Отъ тукъ борбата между тия две партии въ Северна България се така засили, че внесе голѣми недо-разумения и раздори не само между роднини и приятели, но